

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Дузенка Костянтина Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої, абзацу першого частини третьої, частини дванадцятої статті 290 Кримінального процесуального кодексу України

м. К и ї в
21 грудня 2021 року
№ 180-2(П)/2021

Справа № 3-211/2021(436/21)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденко Ігор Дмитрович (голова засідання),
Головатий Сергій Петрович,
Лемак Василь Васильович (доповідач),

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Дузенка Костянтина Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої, абзацу першого частини третьої, частини дванадцятої статті 290 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Дузенко К.А. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності статті 1, частині другій статті 3, частинам першій, другій статті 8, статті 21, частинам першій, другій статті 22, частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 55, частині третій статті 62, частині першій статті 64, пунктам 1, 2, 3 частини другої статті 129 Конституції України (конституційності) положень частини другої, абзацу першого частини третьої, частини дванадцятої статті 290 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до частини другої статті 290 Кодексу прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язаний надати доступ до матеріалів досудового розслідування, які є в його розпорядженні, у тому числі будь-які докази, які самі по собі або в сукупності з іншими доказами можуть бути використані для доведення невинуватості або меншого ступеня винуватості обвинуваченого, або сприяти пом'якшенню покарання.

Згідно з абзацом першим частини третьої статті 290 Кодексу прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язаний надати доступ та можливість скопіювати або відобразити відповідним чином будь-які речові докази або їх частини, документи або копії з них, а також надати доступ до приміщення або місця, якщо вони знаходяться у володінні або під контролем держави, і прокурор має намір використати відомості, що містяться в них, як докази у суді.

За частиною дванадцятою статті 290 Кодексу якщо сторона кримінального провадження не здійснить відкриття матеріалів відповідно до положень цієї статті, суд не має права допустити відомості, що містяться в них, як докази.

У конституційній скарзі Дузенко К.А. зазначив таке: „Зазнало порушення: моє право на справедливий суд, моє право на рівність перед законом, що гарантується частиною першою статті 55 Конституції України, права і свободи людини і громадянина захищаються судом, частиною першою, другою статті 24

Конституції України, громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом та те, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права, згідно з частиною першою статті 8 Конституції України та було порушено мої права в контексті статті 21, частині першій, частині другій статті 22, частині першій, статті 1, частині другій статті 3, частині першій, частині другій статті 8, частині третій статті 62, частині першій статті 64, пункту 1, 2, 3 частини першої статті 129 Конституції України“.

До конституційної скарги долучено копії вироку Садгирського районного суду міста Чернівців від 11 серпня 2020 року, ухвали Чернівецького апеляційного суду від 21 грудня 2020 року, постанови Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду від 5 серпня 2021 року.

Обґрунтовуючи свої твердження, Дузенко К.А. посилається на окремі положення Конституції України, Кодексу, рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, міжнародні документи, судову практику, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка

вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56).

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів убачається, що в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу – постанові Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду від 5 серпня 2021 року – не застосовано положень частини другої, абзацу першого частини третьої статті 290 Кодексу.

Отже, Дузенко К.А. не є належним суб'єктом права на конституційну скаргу в розумінні абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“ в частині вимог щодо відповідності Конституції України положень частини другої, абзацу першого частини третьої статті 290 Кодексу.

Наведене свідчить про те, що конституційна скарга в цій частині не відповідає вимогам статей 55, 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 1 статті 62 цього закону – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом.

2.2. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (окремі його положення), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право (ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 3 червня 2020 року № 10-уп(II)/2020).

У конституційній скарзі зазначено, що „частина дванадцята статті 290 КПК... містить ознаки порушення права людини та громадянина на справедливий суд та порушення основного принципу Конституції України, як Верховенство права“.

Однак, висловлюючи припущення про порушення конституційного права, автор клопотання не навів доводів стосовно того, що положення частини дванадцятої статті 290 Кодексу безпосередньо порушує його право на судовий захист, гарантоване частиною першою статті 55 Конституції України.

Отже, Дузенко К.А. не обґрунтував тверджень щодо неконституційності положення частини дванадцятої статті 290 Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Викладене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2.3. Суб'єкт права на конституційну скаргу також зазначає, що „існує правова колізія, щодо використання та трактування... частини дванадцятої статті 290 КПК, що призводить до свавілля в правосудді та правової невизначеності, що у свою чергу позбавило мене та громадян України основоположного права на справедливий суд, рівність усіх учасників судового процесу та рівності Конституційних прав і свобод“.

Фактично автор клопотання аналізує судові рішення, ухвалені в його справі та в інших справах, дає їм правову оцінку, а також висловлює міркування

щодо правильності застосування судами положення частини дванадцятої статті 290 Кодексу.

Питання застосування судами законів України не належить до повноважень Конституційного Суду України. Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що правозастосовна діяльність полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам; пошук та аналіз таких норм з метою їх застосування до конкретного випадку є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Дузенка Костянтина Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої, абзацу першого частини третьої, частини дванадцятої статті 290 Кримінального

процесуального кодексу України на підставі пунктів 1, 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб’єктом; неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

